

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ,

ਐਸ ਕੇ ਕਪੂਰ ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਸੀ. ਦੇਮੇਦਰ ਰੈੱਡੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1963 ਦਾ ਸੀ.ਡਬਲਿਊ. 725-ਡੀ

1965

ਸਤੰਬਰ, 3

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXXVII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 119, 120 ਅਤੇ 121—ਦਾ ਉਦੇਸ਼—ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਤੀਸਰੇ ਨਿਯਮ, 1955—ਨਿਯਮ 4(ਬੀ)—ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਪੂਰਵ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ-ਕੀ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਕਦਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਆਰਟੀ. 226—ਹਾਈ ਕੋਰਟ—ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇ—ਵਿਧਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼—ਇਕੱਠੇ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ—ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ—ਦੇਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਰੂਲਜ਼, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਟੇਟ ਰੀ-ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਤੋਂ 121 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂਚ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ, ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—

(ਏ) ਮਨਮਾਨੀ, ਮਨਘੜਤ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ;

(ਬੀ) ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ, ਸ਼ਕਤੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟ ਦੇ ਉਲਟ;

(ਸੀ) ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਅਧਿਕਾਰ, ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ;

(ਡੀ) ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ;

(ਈ) ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਅਸਮਰਥਤਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦਾ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਉਪਾਅ ਬਣਾਉਣਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਲਾਤਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਯਤ ਉਪਾਅ, ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਕੇਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਯਤ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਭਟਕਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਏ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਲਈ ਬਦਲੀ ਜਾਵੇ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ

ਉਸਾਰੀ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਕੇ ਕੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਰਥ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਐੱਫ.ਨੰ. 7/14/60 ਵੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਮਿਤੀ 21 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 10 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਜੋ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਡੀ. ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ, ਕੇ.ਆਰ. ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜਿੰਦਰ ਚੌਧਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ ਐਨ ਸੰਕਰ ਅਤੇ ਆਰ ਕੇ ਵਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਦੇਸ਼

ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਕੰਪਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1931 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਲੇਖਾਕਾਰ-ਜਨਰਲ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ 1949 ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ 1953 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿੱਤ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1954 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਐਡਹਾਕ ਸਕੇਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 2,050—50—2,250। 1950 ਤੋਂ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੱਕ, ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਇੱਕ ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜ ਸੀ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਤਾਲੰਗਾਨਾ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮੈਸੂਰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956, 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਰਤੀ ਸੇਵਾ ਕਾਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਤੋਂ ਆਂਧਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਹੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਬੰਬਈ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਵਿੱਧਿਆ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਕਾਡਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੋਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਡਰਾਂ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਰੇਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਰਾਜ ਕਾਡਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਡਰ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 1 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1956. 19 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਿੰਗਾਰਾਨੀ ਕੋਲੀਅਰੀਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਅਗਸਤ, 1955 ਤੋਂ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤਿੰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 22 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੋਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ, ਸੰਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜੀ.ਓ. ਨੰਬਰ 652, ਮਿਤੀ 9 ਮਈ, 1961 ਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਘਵਨ, ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਭਾਰਤੀ ਸਿਵਲ ਸਰਵੈਂਟ, ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ was 4 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 17 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਰਾਜ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ 30 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕੰਡਕਟ ਰੂਲਜ਼, 1954 ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਸਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰਨ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਮੰਗੇ ਗਏ ਹਨ: (1) ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬੇਅਰਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ (2) ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਏ) ਖੋਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਉਹ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸਿਜ਼

ਸੀ.ਦਾਮੋਦਰ
ਰੈਡੀ
ਬਨਾਮ
ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ
ਇੰਡੀਆ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ
ਕਪੂਰ, ਜੇ.

(ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) 1955 ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਅਤੇ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਤੋਂ 121 ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“(ਏ) ਜੇਕਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

(ਬੀ) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹਾ ਮੈਂਬਰ ਅਜਿਹਾ ਐਕਟ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਕੱਲੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਜਬ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ।”

ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਜਿਹੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਥਿਤ ਐਕਟ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਸਨ ਜੋ ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਅਨੁਸਾਰ 2 ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਪੁਲਿਸ ਸੇਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹਾ ਮੈਂਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭਾਗ ਬੀ ਰਾਜ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਜ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣਗੇ" ਅਤੇ "ਜਿਸ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਜਬ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗੀ" ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ, ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਕਥਿਤ ਭੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। . ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ

ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 119, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ II ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੜ-ਵਿਵਸਥਾ, ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਲਈ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਸੰਦਰਭ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਮੈਸੂਰ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੇਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਧਾਰਾ 119 ਦੀ ਰਾਖਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 120 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲਨ ਅਤੇ ਸੇਧਾਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੇਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ। ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਜਾਂ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 121 ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਧਾਰਾ 121 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 121 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਇਕੱਲੇ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੀ ਪੁਨਰ-ਲਿਖਤ, "ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝੇ _____-ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇ" ਸ਼ਬਦ ਸੈਕਸ਼ਨ 121 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਤੋਂ 121 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“119. ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾ-ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਹਵਾਲੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ

ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

120. ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਕੂਲਨ ਅਤੇ ਸੇਧਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੇਧ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਿਵਰਤਨਾਂ ਅਤੇ ਸੇਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ, ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ।

ਵਿਆਖਿਆ—ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਕਰਨ "ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ-

(ਏ) ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਭਾਗ ਏ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਅਤੇ

(ii) ਭਾਗ C ਰਾਜ, ਕੇਂਦਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ

121. ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ।-ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 120 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਦਾਲਤ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ। “

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 22 ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੈ। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 119 ਤੋਂ 121 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 119 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਿਯਮ 22 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਸੰਕਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਤੋਂ 121 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ 22 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਮੈਂ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 119 ਤੋਂ 121 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵਿਲੀਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 119 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰਲੇਵਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਵਿਲੀਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇਣ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਪਰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਲੀਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 119 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਰਲੇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਵੀ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 119 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 119 ਦੀ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 119 ਦਾ ਗੁਣ ਰੇਲਵੇ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਧਾਰਾ 119 ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਧਾਰਾ 119 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਲੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ। ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 119 ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ

ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 119. ਇਸ ਲਈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 120 ਅਤੇ 121 ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ ਜੋ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਵਿਲੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ 119 ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਲੀਨ ਕੀਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਗੇ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਵਿਲੀਨ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ, ਉਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।" ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਚੈਂਡੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੌਜੂਦਾ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਉਪਾਅ ਬਣਾਉਣਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਲਾਤਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਕੇਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਹ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਕੇਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਿਯਤ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮਕਸਦ

ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਦੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭਟਕਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਨੂੰਨ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਰਥ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਭਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 119 ਤੋਂ 121 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ। ਕਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਰਲੇਵੇਂ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 121 ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੇਸ਼ ਆਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਰਾਜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਸੂਰ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਮੈਸੂਰ ਜਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ

ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ, ਮੈਸੂਰ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ, ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਸਧਾਰਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਕਾ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਰਾਜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਸਟੇਕਸ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਐੱਮ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਹੈ, ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੀਕਰਨ, "ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ" ਧਾਰਾ 119 ਤੋਂ 121 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 87 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਤਿੰਨ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚੀ ਉਸਾਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਰਾਜ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 128 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਸਰੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 121 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਯਮ 4 (ਬੀ) ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ,

ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ "ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ 119 ਤੋਂ 121 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 121 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦਾ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਿੰਨ ਰਾਜਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ 4(ਬੀ) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੰਗਾਲ ਜਾਂ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ 'ਰਾਜੂ' ਦੇ ਦੂਜੇ ਵਿਵਾਦ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਨਾਇਕਰਾਓ ਕੋਰਟਕਰ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 6) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ 1954 ਤੋਂ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੱਕ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗ ਮੰਤਰੀ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕੋਰਟਕਰ ਸਭ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਲਈ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਹੁਤ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਦਿਮਾਗ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਖਾਵੇ 'ਤੇ ..Mr. ਕੋਰਟਕਰ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਇਨਕੁਆਰੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਕੋਰਟਕਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਸਵਾਲ 'ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਟ੍ਰੀਅਰ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਘਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 'ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਲੇ-

(ਏ) ਮਨਮਾਨੀ, ਮਨਘੜਤ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ;

(ਬੀ) ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ, ਸ਼ਕਤੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਛੋਟ ਦੇ ਉਲਟ:

(ਸੀ) ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਅਧਿਕਾਰ, ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ;

(ਡੀ) ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ;

(ਈ) ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਅਸਮਰਥਿਤ।

ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪਵਾਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰਸਾ ਰਾਜੂ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਸ਼ੀ 2 ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਆਸ ਅਰਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜੀ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਨੁਮਾਨ ਕੱਢਿਆ ਹੈ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰਜ ਨੰਬਰ 2 ਸਬੰਧੀ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਉਕਤ ਖੋਜ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਜੇ.ਡੀ.ਦੁਆ ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਸੀ.ਦਾਮੋਦਰ
ਰੈਡੀ
ਬਨਾਮ
ਯੂਨੀਅਨ
ਆਫ ਇੰਡੀਆ
ਅਤੇ ਇੱਕ
ਹੋਰ
ਕਪੂਰ, ਜੇ.

ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1964 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1120

ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ (1913 ਦਾ 1)—ਸੈਕਸ਼ਨ 15(1)(ਏ) ਤੀਸਰਾ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ—ਕੀ ਇਹ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜੇਕਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਗੋਦ ਲੈਣ ਜਾਂ ਵਾਰਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਗੋਦ ਲੈਣਾ - ਦਾ ਵਸਤੂ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ— ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ—ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) (ਏ) ਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭਰਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ- ਭਾਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ "ਪਿਤਾ" ਅਤੇ "ਪੁੱਤਰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ "ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ" ਅਤੇ "ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ" ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਗੋਦ ਲੈਣਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੀਮਾ ਰਾਣੀ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।